

WERELDGEBEUREN

HOOFDSTUK VIII.

DE GEEST EN DE TIJD.

De geest leeft in een wereld waarin een zuiver persoonlijke tijd bestaat en waarin bovendien een groot aantal illusiewerelden het bestaan bepalen. Daartegenover is uw wereld voor ons, als wij haar kunnen bereiken, een wat nevelige wereld. Een wereld waarin eigenlijk de uitstralingen van de mensen voor ons het enig werkelijke zijn.

Als wij de ontwikkelingen op aarde gade slaan, dan is voor ons in de eerste plaats dat wat er in de mensen leeft van groot belang. Alle uiterlijke verschijnselen doen ons veel minder. Het leven ook op lager niveau is wel te constateren, maar de mens zelf met zijn denken, zijn reacties, vooral zijn gevoelens is datgene waarop wij ons moeten baseren.

Nu is in de laatste tijd de agressiviteit onder de mensen aanmerkelijk toegenomen. Wij worden geconfronteerd met een mate van eenzijdigheid en onredelijkheid, die voor het bestaan van de mensheid zelf zo nu en dan een bedreiging vormen. Er is een verblinding waardoor de werkelijkheid voortdurend uit het oog wordt verloren. Dit betekent dat wij vanuit de geest moeten proberen dit werkelijkheidsbegrip wederom op te bouwen.

Wij komen in uw tijd en zien dus moment na moment de veranderingen die optreden. Maar wij leven ook in onze eigen tijd. En vanuit onze eigen tijd kunnen wij vaak een aantal sporen volgen zodat ons de reden van een bepaalde ontwikkeling duidelijk wordt. Daarnaast kunnen wij een tijdje vooruit lopen op uw gebeuren en daarbij ook nog zien hoe de uitstraling van de mensheid in een later stadium ongeveer zal kunnen zijn. Hierdoor hebben wij de mogelijkheid tot ingrijpen.

Ingrijpen kan natuurlijk op vele manieren geschieden, dat zal u bekend zijn. Wij prefereren altijd de inspiratie en daarnaast het gebruikmaken van eventuele natuurverschijnselen waardoor de mens wordt afgeleid van een te eenzijdige denkwijze of in zijn handelen wordt gecorrigeerd. Dit blijkt echter niet altijd mogelijk te zijn. En ook al zullen er in de komende tijd hier en daar nog wat natuurverschijnselen zijn die wel degelijk zullen meetellen bij de beïnvloeding van de menselijke mentaliteit, het komt toch op een ogenblik zo ver dat we een beslissing moet nemen over ons optreden.

De Orde der Verdraagzamen (de naam zegt het reeds) is altijd uitgegaan van het standpunt dat je met begrip de zaak moet benaderen, dat je eerder moet uitgaan van liefde en overeenstemming dan van tegenstellingen. Dit betekent, dat wij in de Orde altijd hebben afgezien van gewelddadig ingrijpen. Zelfs als wij ingrijpen - wat voor een enkele persoon soms wel eens nodig is - door een levensbeëindiging of een onderbreking van activiteit, zo hebben wij altijd gezegd: Wij moeten de gevolgen daarvan dan ook aanvaarden en dragen zodat een volledige compensatie mogelijk is.

Nu begint echter in de mentaliteit van de mensen op aarde het een en ander te veranderen. Je kunt eenvoudig niet blijven compenseren, als je ziet dat een dergelijke compensatie weer leidt tot nieuwe eenzijdigheden en daarnaast tot een aantal irreële emoties welke niet zijn gebaseerd op menselijkheid of zelfs gemeenschapszin, maar alleen op het eigen "ik". De Orde heeft dan ook een beslissing genomen. Zij heeft gesteld: Hoezeer wij het betreuren, wij zullen ook aan z.g. hardere acties, zoals die vanuit de Witte Broederschap worden geïnstigeerd, voortaan volledig deelnemen.

Voor u is dit waarschijnlijk een wat vreemde beslissing. Maar een mens leeft nu eenmaal in een vast tijdsbestek. Hij kan zich daaruit niet losmaken. Indien mensen bewust zouden kunnen uittreden, zou het mogelijk zijn om hen als het ware in een andere wereld bij te brengen wat ze nodig hebben. Dan zouden ze niet meer alleen reageren op hun eigen tijdsverloop, maar ze zouden tevens begrip krijgen voor het geheel van kosmische ontwikkelingen en omstandigheden en ook beter inzien waar de onevenwichtigheden liggen in de menselijke samenleving. Nu is dat echter praktisch niet mogelijk gebleken. Dus dan moet je wat anders gaan doen.

Wij hebben daarom geprobeerd een beeld te krijgen van datgene waar we dan wel zouden moeten ingrijpen. Wij hebben gedacht aan direct ingrijpen door op bepaalde mensen in te werken; iets wat we vroeger meer hebben gedaan. Maar ook daar blijkt de werking onvoldoende te zijn. Laat mij u een voorbeeld geven:

Men heeft voormannen die bepaalde plannen of leuzen voortdurend op de voorgrond schuiven. Dat is op zichzelf geen bezwaar. Maar wat blijkt nu? Deze plannen en leuzen zijn in feite nog een mildering van de emoties die bestaan in wat zij hun achterban plegen te noemen. Nu kun je die personen verwijderen, maar daarmee kun je niet de mentaliteit veranderen. Dat kun je alleen, indien er een zeer grote verwarring uit voortkomt.

Een dergelijke ingreep is in Perzië gebeurd. Er staan er nog een paar op het programma. Daar heeft men een persoon verwijderd, die een bindende factor was tussen vele afzonderlijke groepen. Nu vallen die groepen uiteen. De samenhang gaat verloren en daarmee komen zoveel kleinere tegenstellingen op de voorgrond, dat de grote onevenwichtigheid voor een deel ongedaan wordt gemaakt. Dat kun je bereiken, maar je kunt niet zeggen: Nu gaan we even 5000 mensen b.v. direct laten overgaan, zeker niet als daarvoor een aanleiding moet worden geschapen. Dan zou je namelijk een te grote verantwoordelijkheid op je gaan nemen.

De enige andere mogelijkheid is om die mensen in een positie te manoeuvreren waardoor zij hun eigen ideeën zo volledig op de proef moeten stellen, dat zij worden geconfronteerd met het lijden dat zij eigenlijk alleen voor anderen hadden bestemd. Hiermede zijn wij op dit ogenblik bezig. Dit zal enige tijd aanhouden. Wij nemen aan dat deze periode van activiteit voor de komende 3 à 4 jaar vastligt. Daarna hoopt de Orde zich althans weer tot haar oude visie en taken te kunnen beperken.

Wat is er eigenlijk aan de hand?

Vanuit ons tijdsbesef zien wij dat de mensheid in een te grote eenzijdigheid van denken is terecht gekomen en daardoor een aantal emoties ondergaat die niet meer op de feiten zijn gebaseerd, zelfs niet op eigen geestelijke mogelijkheden en feiten, maar alleen op stellingen die verder zinloos zijn en op waanbeelden die zij zelf hebben geschapen of aan anderen hebben ontleend. Het is duidelijk dat dit niet toelaatbaar is.

Vervolgen wij het spoor verder, dan blijkt dat, indien er geen verandering plaatsvindt in deze ontwikkeling, een voor het merendeel der mensheid vernietigende oorlog onvermijdelijk wordt. En dat is wat op dit moment niet toelaatbaar is. Wij weten dat de mensheid zich nu bevindt in een nieuwe golf van bewustwordingsmogelijkheid en dat daar zeer grote geestelijke veranderingen uit kunnen voortkomen die de mensheid niet alleen als mensheid van meer betekenis zal maken voor de geest, maar haar ook de mogelijkheden en midde-

len zal verschaffen om zich buiten de eigen aarde met de ontwikkeling van de kosmos bezig te houden. Daarom moet worden ingegrepen. Het ingrijpen kan echter alleen geschieden in uw persoonlijk tijdsverloop, dus in het aardse verloop van uw tijd.

De moeilijkheid bij ons is nu, dat wij met al die verschillende persoonlijke visies op gebeuren en ook tijd ons toch zullen moeten groeperen om die punten van uw tijd waarop dit ingrijpen onvermijdelijk en noodzakelijk is. Gaat het daarbij om enkele mensen, ach, dan kunnen wij die energieën gemakkelijk opbrengen. Maar zou het gaan om de beïnvloeding van b.v. een heel volk, enkele miljoenen mensen tegelijk, dan zouden we moeten beschikken over een zeer groot aantal entiteiten die zich daarmee direct bezighouden, daarop kracht concentreren en uit deze krachtconcentratie a.h.w. een visioen aan de mensen opleggen. Dat betekent voor ons dat wij geestelijk voor grote organisatorische moeilijkheden komen te staan.

Wij hebben de economie van de wereld onder de loep genomen. Het is ons gebleken, dat de wereldeconomie op zeer korte termijn aanmerkelijk kan verbeteren. En dan niet door een betere verdeling van inkomen, zoals men zegt, maar door het scheppen van een voldoende stimulans voor de mensen om weer vanuit en voor zichzelf te werken en zich niet alleen op coöperatieve of corporatieve verenigingen, bijeenkomsten en werkwijzen te richten.

Als wij uitgaan van die economie, zal het misschien mogelijk zijn om een aantal werkingen aanmerkelijk te verscherpen. Maar dan kunnen wij niet volstaan met het normale verloop.

Het normale economische verloop zal op de lange duur bepaalde industrieën opheffen, dat is onvermijdelijk. Maar het mag niet zoveel jaren duren. Wij zouden echter wel door ongelukken, door bepaalde ingrepen de mogelijkheid kunnen scheppen dat een aantal van die bedrijven op veel kortere termijn hun activiteit moet beëindigen. Daarmee zou dan het conflict meer in de openbaarheid komen, zou de werkelijke situatie duidelijker kenbaar worden en tevens de politieke mogelijkheid niet meer bestaan om de zaak a.h.w. te verbloemen.

In andere landen zien we diezelfde mogelijkheid, zoals in de Ver. Staten en Engeland. De grootste moeilijkheid daarbij is voor ons wel dat wij direct of indirect een aanval moeten doen op de bureaucratie. Niet dat zij op zich nutteloos is, maar zij is in haar huidige opzet niet meer in staat te functioneren binnen het kader van de werkelijke mogelijkheden. Er zijn teveel waanbeelden, teveel illusies ontstaan, teveel vaste regels die niets meer te maken hebben met de feiten. Dan moeten we dus proberen om de schuld naar die zijde te werpen; die mogelijkheid bestaat inderdaad. Wij nemen aan, dat dat in de komende 1½ jaar in uw land in vele opzichten al kenbaar zal zijn. Het zal ook in vele andere landen merkbaar worden.

Een ander punt waarop men zich gemakkelijk kan richten is de bedreiging van de mensheid. Dat kan zijn dat men een giftige vloeistof laat ontsnappen. Het kan zijn dat er nog weer een paar kernreactors kritiek worden. Een dergelijk plan, eveneens met een looptijd van enige jaren, bestaat en er wordt aan gewerkt. De Orde gaat daaraan meedoen. Niet dat wij de mensen schade willen toebrengen, maar pas als zij begrijpen wat er werkelijk aan de hand is, welke grote risico's zij nemen in hun hang naar wat zij welvaart noemen, zullen zij misschien ook gaan beseffen dat er andere mogelijkheden van leven, denken en reageren zijn. Dat is zeer belangrijk.

Wij worden ook geconfronteerd met de z.g. militair-politieke evenwichten. Dat zijn natuurlijk ook illusies. Maar wie gelooft dat het een illusie is? Zeker niet de leiders van de verschillende staten. Zeker niet degenen die de commandanten zijn van diverse eenheden te land, ter zee en in de lucht. Zij proberen hun eigen overwicht, hun meerwaardigheid voortdurend uit te drukken. Wat nu daaraan te doen?

Je kunt natuurlijk de mentaliteit van de legers gaan aantasten, maar daar kom je niet ver mee, want dat betekent dat er een harde, verbeterde kern gaat ontstaan die juist meer tot geweld geneigd is. Iets dergelijks kunt u zien in landen waar op het ogenblik het leger tijdelijk op de achtergrond is geschoven. Als u goed oplet, zult u zien dat in verschillende van die landen het leger juist een zeer kleine harde kern heeft die dan plotseling kans ziet om met groot geweld op te treden en anderen in dat geweld mee te sleuren. Wenselijk is dat niet. Zeker niet, als dat op een internationale basis zal geschieden. Dus moeten wij proberen ook hier het een en ander te laten gebeuren.

Wij denken daarbij o.a. aan een paar ongelukken met atoomraketten. Wij denken aan een paar ongevallen op zee. Wij denken vooral aan een paar mislukkingen in de lucht. Het is te betreuren dat daardoor mensenlevens en grote kapitalen vernietigd zullen worden. Maar alleen, als je duidelijk maakt hoe onbetrouwbaar deze z.g. feilloze systemen zijn, kun je de mensen ertoe brengen te denken in andere termen. Termen, die niet gemechaniseerd maar gehumaniseerd zijn.

Legers zullen altijd blijven bestaan. Zolang er mensenzijn zullen er legers zijn, hoe ze zich ook mogen noemen. Een leger dat vecht vanuit zichzelf is niet zo erg. Een leger dat in feite de drukknoppen bedient van allerlei robotwapens is iets verschrikkelijks. Daarbij spelen persoonlijke moed e.d. absoluut geen rol meer. Daar is de persoonlijke ervaring van degenen die aan het gevecht deelnemen prachtig nihil. Gelijktijdig is daar de overweldigende kracht waarmee zij dan de levens en de bestaansmogelijkheden van anderen kunnen aantasten. Daar moet wat tegen gedaan worden, en daar wordt wat tegen gedaan.

Als wij dit proberen uit te strijken in de tijd, dan moeten wij dat vanuit de geest doen. Onze veronderstelling is, dat het kritieke punt op dit gebied zal zijn ongeveer in januari 1981. Maar dat is onze schatting van uw tijd en dat is nooit helemaal betrouwbaar.

Wat er verder nodig is, is weer een scherpere aftekening van het religieuze denken. U zult dit mogelijk niet zo goed begrijpen. Laat mij dan proberen het u uiteen te zetten.

Een godsdienst, die niet volledig wordt beleefd en waarvan de eisen met grote mildheid worden gesteld, kan een zodanig vormende invloed krijgen op de gevoelens en de dromen van de mensen dat men, gedreven door de godsdienst die men in feite zelf niet intens of werkelijk belijdt, komt tot een groot onrecht tegenover anderen. Hoe milder de godsdienst in haar eisen aan haar gelovigen is, des te groter haar potentieel op dit terrein. Wij moeten dus terug naar de zeer strenge eisen van de godsdienstleiders. We zullen hen in die richting zeker beïnvloeden.

Nu behoeft u niet te denken aan een paar geestelijken in uw land, want die spelen daarin praktisch geen rol. U moet denken de Paus, aan leiders van de islâm, leidende boeddhistische figuren die proberen een soort hervorming door te voeren. U moeten denken aan allerlei secten die zich opeens tegen de gehele wereld keren en die hun bekeringsdrang gepaard laten gaan met het gevoel dat zij gerechtvaardigd zijn elk middel te gebruiken tegen hen die niet van hun eigen groep zijn. Eerst op deze manier wordt duidelijk wat godsdienst is.

In uw dagen wordt weer veel gesproken over de noodzaak om het fascisme en het nazisme te bestrijden. Ik vind dat een erg mooi doel. Maar wie van u kan mij zeggen wat deze termen precies betekenen? In feite een soort groeps- of staatsabsolutisme, niet waar? Maar dat is precies hetzelfde wat katholieken en protestanten nastreven. Het is hetzelfde wat communisten doen. Dat is hetzelfde wat dictators van allerlei soorten overal doen. Dan is het duidelijk, dat dit kenbaar moet worden voor wat het is. Beter concentratiekampen (maar dan concentratiekampen die bekend worden met alle lijden daaraan verbonden) dan het geruisloos gelijkschakelen van

mensen en daardoor tevens voldoen aan het machtsbewustzijn van mensen die niet van plan zijn om alleen edele idealen waar te maken, maar die feitelijk streven naar een macht over de geest van de gehele mensheid.

U zult dit waarschijnlijk niet geheel met mij eens zijn. En zoals het nu staat, kan ik u daarin billijken. Maar wij kunnen vanuit ons bestaan de tijd anders beleven. In die beleving ziet het er naar uit dat bij een gelijkblijvende ontwikkeling van de verschillende geloofs- en denkwijzen binnen ongeveer 10 jaar de mogelijkheid ontstaat van haar religieuze dictatuur in vele landen. Deze moet voorkomen worden. Dientengevolge zullen wij proberen conflicten te creëren, zelfs als daarbij slachtoffers zouden moeten vallen hoezeer wij dat ook betreuren, waardoor duidelijk wordt wat eigenlijk dit streven naar absolute macht over het leven en denken van medemensen betekent.

In deze inleiding zult u vele voor u ontstellende of pessimistische beelden aantreffen. Laat u daardoor niet al te zeer beroeren. De werkelijkheid zal u slechts zijdelings treffen. Laat mij u een voorbeeld geven:

Wanneer in een ander land of zelfs ver hier vandaan, ver van de grens van eigen land een kleine atoomexplosie plaatsvindt en de radio-activiteit enkele duizenden vierkante kilometers vergiftigt, dan is de kans groot dat u daar alleen bij betrokken bent door medegevoel, door verontwaardiging. Als er een auto met gevaarlijke stoffen geladen explodeert, dan moet u wel heel dichtbij in de buurt wonen om daarvan de ellende te hebben, anders wordt het een newsitem, een stukje nieuws waarover men zich kan opwinden en waarbij men zich kan afvragen hoe het eigenlijk toegaat. Als er duizend van die ongevallen gebeuren, dan zult u zeer waarschijnlijk daaraan gewend zijn. En omdat de gevolgen gewoonlijk erg meevallen, zult u er eigenlijk niet teveel aan denken, maar wel degenen die erbij betrokken zijn.

Kijk, dat is nu de bedoeling. Het gaat er niet om het persoonlijk leven van de mensen op enigerlei wijze aan te tasten. Het gaat erom de achtergrond vanwaaruit de mens denkt en leeft zodanig te veranderen dat de eenzijdigheid van denken, van gevoelen, van reageren, die op dit moment bestaat eindelijk eens kan worden veranderd.

Enkelen denken dan in termen van omturnen. Maar je moet de mensen niet omturnen. Van de ene eenzijdigheid overbrengen naar de andere eenzijdigheid betekent de symptomen verwisselen terwijl de ziekte gelijk blijft. Wat nodig is, is juist begrip voor het essentiële.

Hiertoe moet natuurlijk ook aan onderricht worden gedaan. De Orde blijft uit de aard der zaak haar eigen onderrichtingen voor zover mogelijk en noodzakelijk verder geven op de bekende wijze en onder verschillende namen in verschillende landen. Maar er is natuurlijk ook een andere mogelijkheid.

Wij kunnen de mensen bezoeken met dromen. Wij kunnen de mensen confronteren met allerlei belevingen en emoties die voor hen zelf misschien niet geheel verklaarbaar zijn. Daarmee zouden we wellicht ook wat kunnen bereiken.

Als de logica van de mens voert tot zodanig strijdige emoties dat hij niet in staat is deze zelf te verwerken, dan zal hij zijn logica moeten herzien, dat is onvermijdelijk. Hij zal zich moeten aanpassen aan het behoud van zijn mogelijkheden. En als we dan bovendien nog in staat zijn en die kans is groot om - zij het niet in dit jaar, maar zeer waarschijnlijk in 1980 - weer een groot aantal nieuwe ingewijden aan het werk te zetten onder de mensen, dan meen ik dat we daarmee ook een vrijere manier van denken tot stand kunnen brengen. Een denken dat zich aanpast bij het aangevoelde leven, de aangevoelde mogelijkheden.

Ten laatste zijn er nog punten waarover wij eigenlijk heel moeilijk kunnen spreken in gemeenschappen als hoe beperkt de aanwezigen ook zijn.

Wij hebben namelijk te maken met wat men noemt een nieuwe moraal. Maar er is geen moraal in de nieuwe moraal. Ze is alleen maar nieuw. Let wel, wij zijn helemaal niet zo pietepetuerig dat we sex alleen willen verbinden aan kinderen en aan een boterbriefje. Dat is een dwaasheid die

we aan de mensen overlaten. Maar er moet toch ergens een zin bestaan; er moet een betekenis zijn in het leven. Wat je doet moet een zekere reden hebben en die reden moet je zelf beseffen. Datgene wat gebeurt is niet alleen maar een gebeuren op zichzelf, als ik er maar plezier in heb. Neen, het moet een kwestie zijn van: wat betekent dit in de relatie met de wereld, met anderen? Dat geldt niet alleen voor sexualiteit. Dat geldt voor bezitseisen, levenseisen, levensgewoonten. In al die dingen moet ook verandering komen.

Nu is een bekend middel om de moraal ergens in te drammen het bekende pakslaag. Stel u nu niet voor dat wij uit de geest onmiddellijk grote aantallen billen gaan ontbloten om deze dan met geestelijke zweepen te voorzien van de nodige striemen. Dat zal zeker ons doel niet zijn en daar gaat het ook niet om. Maar je kunt de mens wel degelijk op bepaalde punten gaan conditioneren.

Op het ogenblik is de mens geconditioneerd in de richting van voor zichzelf denken en zorgen. Basta. Door een groot aantal mensen wordt dit niet eens beseft, omdat ze naar buiten toe ook wel eens wat voor anderen over hebben zolang het niet ingrijpt in hun eigen verlangens, hun levenswijze etc. Maar je kunt misschien wel proberen om die ongevoeligheid eveneens tot conflicten te laten leiden. Een simpel voorbeeld:

In Engeland houden ze nu verkiezingen. Daarmee zal zeer zeker niet worden bereikt wat sommigen hebben gehoopt: de absolute ommekeer. Maar wel is bereikt dat wie ook zal worden gekozen deze altijd zal moeten ingaan tegen de vakbonden. Dat is ondenkbaar. Maar zelfs Labour zal dit moeten doen. Er is geen andere weg meer. Er zullen namelijk conflicten ontstaan tussen de bevolking en de Labourleiders, vooral de vakbondsleiders. Deze conflicten zullen zodanig hevige vormen aannemen, dat bepaalde stakingen in de toekomst wel eens zouden kunnen worden afgestraft door de volkswoede. Dit is misschien niet prettig, maar het is noodzakelijk.

Alleen op deze manier kun je de mensen bijbrengen dat men niet alleen vanuit zichzelf, maar uit een geheel moet reageren, dat men denkend aan zichzelf moet denken aan een ander, omdat alleen op die manier een zekere harmonie, een zekere vooruitgang mogelijk is. Wij hebben ook wat dat betreft enige plannen op het programma. U moet dan ook de komende paar jaren en zeker ook in de komende paar maanden rekening houden met de vele, soms zeer explosieve uitingen van volkswoede en ongenoegen.

Groepen, die tot nu toe bijna ongeschonden en op hun eigen wijze de zaak konden frustreren en lamleggen, worden opeens zelf het slachtoffer van hetgeen zij doen. Mensen, die gewoon op straat lopen en die van de prins geen kwaad weten, worden ineens zo boos wanneer er een storing optreedt dat zij daadwerkelijk gaan ingrijpen. Daar onder zullen onschuldigen ook moeten lijden, maar daardoor kun je een verandering tot stand brengen.

Ik weet het, als u dit allemaal hoort, begint u weer pessimistisch te worden. Onthoudt u maar dit: Het is in een van de grote steden voorgekomen dat in het centrum een oproer gaande was dat zelfs ontaarde in complete gevechten tussen de gewapende macht, arbeiders en jongelieden. Als je vijf straten verder ging, merkte je daar niets van. Juist deze kleine gebeurtenissen zullen in feite bijdragen tot grotere zekerheid en niet tot grotere onzekerheid. Het antwoord op geweld met geweld, ook als dit niet door de Staat wordt getolereerd, zal toenemen. Maar daardoor wordt geweld in feite te riskant voor velen die tot nu toe hun grootheidswaan hebben uitgeleefd door geweldpleging tegenover anderen van wie ze meenden dat zij zich toch niet zouden verzetten.

Heroriëntering op elk niveau. Dat is hetgeen wij als noodzaak aflezen, als wij in onze eigen wereld proberen de tijdslijnen van emotie en de uitstraling van de mensheid te volgen. Als wij kijken naar het geheel van onze mogelijkheden (binnenkort krijgen wij daar nog de Wesakbijeekomst bij), dan zien we dat wij over een aantal middelen beschikken, indien wij bereid zijn om daad-

werkelijk in te grijpen ook als dit voor de mensen een tijdelijke schade betekent die wij niet kunnen compenseren. Een zieke moet je soms opereren om hem te kunnen genezen. De mensheid moet geconfronteerd worden met de vele fouten die ze zelf maakt, opdat ze eindelijk kan beseffen wat er fout is bij haar en in staat zal zijn om de vele misvormingen in het menselijk besef, die steeds sterker op de voorgrond treden, teniet te doen.

Dan hebben we nog een laatste punt.

Er zijn lichamelijke verslappingsverschijnselen bij zeer veel mensen. Nu is het niet erg, als u voorjaarsmoe bent. Als u gewoon lui bent, is dat ook niet zo erg. Maar het is wel erg, als deze lichamelijke toestand uw geestelijke en mentale toestand steeds meer gaat domineren. Dit komt op het ogenblik hier en daar in toenemende mate voor. Om daar tegenin te gaan, zou je de mensen misschien lichamen moeten genezen. Maar de mogelijkheid om dit in voldoende mate te doen is betrekkelijk klein. De andere mogelijkheid is: het opbouwen van zeer grote psychische spanningen en dat is iets wat buiten ons terrein ligt.

Dan zal er bij zeer veel mensen, die in vergeetachtigheid, traagheid van reactie e.d. nu op de wereld verder sukkelen een zeer grote onrust ontstaan. Dat kan voor sommige gevallen inderdaad kritiek worden. Maar degenen die het doorstaan zullen weer gewekt worden tot een werkelijke deelname. Zij zullen vanuit hun eigen mentaliteit, hun eigen psyche de kwalen van het lichaam proberen te bestrijden. Zij zullen proberen weer de norm terug te vinden die in het normale mens-zijn tot het ogenblik van hun ziekte voor hen heeft gegolden. Op deze wijze zouden wij in ongeveer 14 à 15 maanden een kleine drie miljoen mensen, die aan die kwaal lijden, kunnen aansporen tot nieuwe activiteit. Als dat mogelijk blijkt, zullen wij daardoor ook weer veranderingen in de omgeving tot stand kunnen brengen.

Die veranderingen kunnen dan wel eens een sneeuwbaaleffect veroorzaken. Waar wij zullen proberen om dit mede te doen met geestelijke invloeden en elk ontwakend gepaard te doen gaan met beelden uit een geestelijke werkelijkheid waarbij het geestelijke tijdsbeleven en tijdsbegrip a.h.w. mede ingegrift wordt in die personen. Zo menen wij dat we daarmee een zeer grote actiegemeenschap kunnen wekken op aarde, die zal helpen om de bedoeling van de geest, de werkelijke bewustwording van de mensheid, maar tevens ook de verbetering van de werkelijke menselijke omstandigheden te bevorderen.

Daarmee, vrienden, heb ik u praktisch alles gezegd. Nogmaals, beschouw dit niet als een onheilsprofetie die u persoonlijk kan treffen. Er is een kans zo klein dat u direct bij deze dingen betrokken zult zijn, dat u veel eerder de hoofdprijs in de loterij zult winnen. Dus denk niet: o, wat gaat er nu met mij gebeuren.

Besef, er is iets aan het gebeuren. En als u constateert dat dit inderdaad het geval is, probeer uw uitstraling positief te doen zijn. Probeer te leren hoe u vanuit uzelf meer kracht en licht kunt geven aan anderen. Maak uzelf minder afhankelijk van anderen zodat u minder op hun krachten en op het licht dat zij geven behoeft te teren. Op deze wijze krijgt u zelfstandigheid en maakt u deel uit van een zeer grote vernieuwing, die in een betrekkelijk klein aantal jaren voltooid zal moet zijn (vermoedelijk binnen 25 jaar) en waarvan het nu reeds bereikte de hoop verschaft dat een kenbaar worden van resultaten reeds binnen of na ongeveer één jaar van uw tijd mogelijk zal zijn.

Wij staan dicht bij de bereiking, maar juist nu moeten wij over die ene streep gaan die wij altijd getrokken hebben. Wij moeten niet alleen maar op de achtergrond blijven aanmoedigen. Wij moeten ons zo nodig in de strijd mengen om te voorkomen dat de mensheid in onevenwichtigheid aan zichzelf te gronde gaat. En daar ik aanneem, dat u allen wilt streven naar harmonie op aarde - voor anderen zowel als in uw eigen leven - is het voor u duidelijk, dat u een aantal sterke medestrijders heeft gevonden. Dat zal u hopelijk geruststellen.

-:-

M O R G E N .

Morgen zal alles beter zijn. Maar vandaag wordt het niet beter. Het blijft vandaag, want morgen blijft altijd morgen. Morgen zullen we het probleem oplossen, jawel. Maar als je het vandaag niet oplost, kom je er nooit aan toe, want morgen blijft voor je uitgaan zoals de problemen van het Kabinet Van Agt.

Als we ons bezighouden met dit soort dingen, dan vergeten wij maar al te vaak wat er aan de hand is. Door ons bezig te houden met wat morgen mogelijk is, wat we morgen zullen gaan doen komen we vandaag te zitten met steeds grotere lasten. Dat is niet alleen maar een kwestie van zuiver stoffelijke zaken, ofschoon het in de stof ook aardig kan aantikken.

Ik heb gehoord dat het Paleis Noordeinde niet verder wordt gerestaureerd voorlopig. Er zijn geen centen meer, want ze hebben al meer gehad dan hun toekwam. Dat vind ik nu reuze leuk! Als je vandaag een contract afsluit, dan moet je het vandaag zo afsluiten dat ze er morgen weer op terug kunnen komen. Want nu zit je vandaag met het feit dat het niet door gaat. Dat is nu in de geest ook precies hetzelfde.

Wij zijn in de geest geneigd te zeggen: Wij zullen ons bekeren, morgen. Vandaag is het nog zo leuk te zondigen. Dat neem ik de mensen helemaal niet kwalijk, want op aarde noemt men over het algemeen alleen datgene zondig wat eigenlijk leuk is. Wat vervelend is, is deugd. Tenzij u met mensen te maken heeft die hun zonde tot deugd omvormen, dat komt ook nogal eens voor.

Als je wordt geconfronteerd met jezelf en met de werkelijkheden van jezelf, dan zul je in deze tijd de gehele menselijke ontwikkeling een beetje kunnen gadeslaan. Je zult dan ontdekken: ik heb alleen te maken met vandaag. Wat vandaag gebeurt, hoort bij vandaag. Maar dan kan ik geen wissel trekken op morgen. Ik kan me niet verantwoorden door terug te verwijzen naar gisteren. Ik ben vandaag verantwoordelijk voor datgene wat ik vandaag ben en doe, verder niet.

Er zijn een hoop mensen die het er niet mee eens zijn. Zij zeggen: Maar als je nu een contract hebt getekend..... Als je een contract hebt getekend, dan zit je eraan vast. Maar dat wil zeggen dat je vandaag in de ellende zit, omdat je vandaag iets gedaan hebt dat alle vandaagjes blijft doortellen, ook als je denkt dat het vandaag eigenlijk beter zou zijn om het anders te doen. Als je eenmaal een contract of een afspraak hebt gemaakt, dan moet je je er wel aan houden. Maar dan moet je het niet doen, omdat het op papier staat, maar omdat je innerlijk het gevoel hebt dat je verplicht bent om je eraan te houden. Dat wil zeggen, dat het elke dag opnieuw vandaag is en dat die eenmaal gestelde betekenis of waarde elke dag ook in jou weer leeft. En dan is ze van kracht zover ze leeft.

De situatie voor een geestelijke ontwikkeling zou ik misschien het best zo kunnen omschrijven: Je kunt vandaag de hemel bereiken. Maar je kunt ook in de hemel gekomen ontdekken dat je er niet kunt zien en niet kunt horen. Dan is het best mogelijk, dat je eerst terug moet naar het diepst van de hel om dan in de terugkeer langzaam alles te assimileren totdat je eindelijk kunt zeggen: Vandaag kan ik de hemel zien en horen.

Zo is het met alle dingen. Dat is zo met je eigen leven. Dat is zo met problemen als de eenzaamheid die op het ogenblik heel groot is bij een hoop mensen. Het is zo met problemen als noodzaken; b.v. de burens bijhouden. Dat is ook zoiets moeilijks. De burens zijn vandaag naar Griekenland vertrokken, dus moeten wij op z'n minst naar Egypte.

Al die problemen maak je toch eigenlijk zelf. Zelfs de eenzaamheid maak je ook zelf. Als je je dat gaat realiseren, kun je begrijpen dat je elke dag, elk moment opnieuw moet beginnen met datgene wat op dat moment voor jou eerlijk en oprecht beseft juist is; dat je de juistheid van hetgeen je bent en doet moet blijven bevestigen elk uur en elke dag weer. Dat betekent ook, al vinden vele mensen dat niet leuk, dat als het gaat om de dingen die je goed acht, je zelf het initiatief moet nemen. En dat is iets waar velen nog niet aan toe zijn. De meeste mensen vinden bepaalde dingen zo goed, dat ze wachten tot anderen besloten hebben het te doen en dan staan ze er onmiddellijk volledig achter. Vandaar dat zoveel mensen achtergesteld zijn in deze wereld.

Nu ik heb geprobeerd het begrip "morgen" een beetje uit te diepen, ben ik tot de volgende conclusie gekomen:

Als wij de lijnen van de geschiedenis zien, dan kunnen we aan de hand van de bestaande lijnen de toekomstige ontwikkelingen vermoeden, want we weten dat bepaalde tendensen zich regelmatig herhalen. De wijze waarop op die tendensen zal worden gereageerd, wordt echter niet overzichtelijk en duidelijk. Integendeel, daar kunnen we alleen maar speculeren. Als wij de geschiedenis van de mensheid beschouwen, kunnen we zeggen:

Wij bevinden ons op het ogenblik in een stadium van z.g. decadentie. Dat is inderdaad waar. Maar die decadentie slaat altijd over naar een verandering die ofwel voert naar materiële primitiviteit, danwel naar vergeestelijking. Welke van de twee reacties het zal worden, dat weten we niet. Wij kunnen alleen zeggen: Wij hebben hier de lijn getrokken. Morgen zal het dus of het een of het andere zijn. Maar hoe wordt dan eigenlijk bepaald wat er morgen aan mogelijkheden gerealiseerd zal worden? Alleen door datgene wat we vandaag zijn en vandaag doen. Dat is nu het wonderlijke waar een mens aan voorbij gaat.

Alles wordt bepaald door hetgeen je vandaag doet. De plannen die je vandaag maakt, kunnen morgen niet meer doeltreffend zijn; daar heb je dan weinig mee te maken. Maar de dingen die je vandaag hebt gedaan, zijn vast en zeker mede bepalend voor wat er morgen mogelijk is en morgen zal zijn. Zo zijn we voortdurend bezig om morgen op te bouwen. Een tijd die nooit komt, zeker. Maar gelijktijdig een tijdsverloop waarin wij groeien door ons steeds vast te houden aan de mogelijkheden, de zekerheden en de ontwikkelingen van dit ogenblik. Als u dat nu in de gaten heeft, komt u al een eind verder.

In de poging die ik heb gedaan om dit onderwerp na te gaan, blijkt het volgende van groot belang te zijn: De regels die voor je loven gelden zullen elke dag veranderen. Nooit geldt precies hetzelfde wat gisteren gold en nooit zullen ook dezelfde mogelijkheden bestaan die hebben bestaan. Misschien kunnen we het eenvoudig zo omschrijven: Als u, dames, in een winkel komt en u ziet daar een lapje stof dat u buitengewoon mooi vindt, zeg dan niet: Ik ga het morgen halen, want dan heeft een ander het gekocht.

Zo is het in het leven ook. Er zijn vandaag mogelijkheden, maar die moet je dan ook vandaag benutten, want morgen bestaan ze niet meer. Er zijn vandaag dromen waar je iets mee kunt doen. Droom ze wat mij betreft, maar denk niet dat je ze morgen kunt waarmaken. Alleen dat wat er vandaag van te realiseren is, bepaalt de mogelijkheden van morgen.

Wees geduldig. Er zijn heel veel dingen waarvan we zeggen: Dat moet toch eens komen. Misschien komt het wel, misschien ook niet. Zeker is één ding: als wij tegen ons besef van mogelijkheden, van regels, van waarden in het heden ingaan om zoiets te bereiken, dan bereiken we het tegendeel. Het is als iemand die zegt: Die barbecue moet een beetje sneller branden. Hij gooit er een scheut spiritus op, hij brandt zichzelf, verbrandt de biefstuk, maar bereikt niet wat hij wil, namelijk een geurig maal in korte tijd. Zo gaat het altijd weer in het leven.

Ik stel dus: wees geduldig. Als u bepaalde dingen belangrijk vindt, wacht elke dag af totdat u beseft: nu is er een mogelijkheid om er iets aan te doen. Is die mogelijkheid er niet, wees dan niet boos. Ga rustig verder met de dingen die vandaag wel mogelijk zijn.

Houdt u nooit bezig met dromenland: morgen. Als u altijd bezig bent met morgen, dan ziet u problemen die er niet zijn. U ziet mogelijkheden die nooit waar zullen worden. U heeft alleen te maken met dit ogenblik en met uzelf. Daarom is het voor een mens heel belangrijk dat hij zichzelf leert kennen. Maar ja, wie kent zichzelf? Degenen die zichzelf kennen, kijken wel uit dat een ander erachter zal komen.

Ik heb altijd zo mijn bijzondere vrienden in de politiek en elders op ander gebied. Ik ben b.v. dol op meneer Gijsen. Dat is een pijproker waarvan iedereen hoopt dat hij de pijp uitgaat.

Ik kan genieten van de heer Van Agt, de man van wie je nooit weet of hij zich voorstelt of een voorstel doet.

Ik vind Den Uyl heerlijk. Je weet nooit of hij alleen maar verblind is of dat hij ergens in de verte een muis heeft gezien. Kortom, de wereld is vol van spannende figuren, die me allemaal erg interesseren. Het gekke is, dat zoveel van hen steeds bezig zijn met morgen en niet met vandaag. Kijk, dat is iets waardoor ze voor mij een soort fabeltjeslanddieren worden.

Als ik iemand hoor uitroepen: Wij moeten het komende jaar bezuinigen! Dan vind ik dat uitstekend dat hij het eindelijk beseft. Maar als hij dan vervolgens zegt: En daarom zullen wij vandaag nog meer uitgeven (en dat gebeurt heel vaak) dan kan ik dat niet meer begrijpen.

Als ik iemand hoor zeggen: Wij moeten intenser geloven. Wij moeten ons meer voegen achter onze Moeder, de H. Kerk (zo echt aan moeders schortebanden gaan hangen), dan zeg ik: Daar heb je wel gelijk in. Maar als zo iemand dan onmiddellijk begint allerlei dingen te zeggen waardoor mensen vervreemden van de kerk en een beroep doet op datgene wat hij aanneemt dat een ander morgen zal besluiten, dan zeg ik: Je bent eigenlijk helenaal in de war, want het enige dat je zou moeten doen is vanuit je getrouwheid reageren en niet door anderen te vermanen, maar door zelf te zijn.

Trouwens, vermanen is op het ogenblik overal "in". Daar heb je b.v. de zeerobben van Greenpeace die voor hun soortgenoten, de robben, opkomen. Mensen, die ergens best gelijk hebben, maar die dan niet behoeven uit te roepen dat daardoor over zoveel jaren er geen robben meer zullen zijn. Die zorgen zelf wel voor de voortplanting. Mensen, die u toeroepen dat u nu werkelijk eens links moet gaan denken. Dan zeg ik: Ja, maar dat is zo lastig, het meeste gereedschap is voor rechts ontworpen. Dat is trouwens ook in de politiek waar.

Je hoort mensen uitroepen dat u nu eindelijk eens wat anders moet gaan doen, dat u in verweer moet komen, terwijl u misschien zelf niet eens weet waartegen. Als ik al die dingen zie, dan zeg ik: Die mensen zijn gewoon gek! En als je nu vraagt: Waarom doe je het? Dan zeggen zij: Morgen moet het beter worden. Ja, ja, morgen. Laten wij het vandaag maar eerst leefbaar maken in onszelf en daarbuiten.

Als je vandaag een bloeiende plant kunt planten, doe het. Als morgen de bloemen zijn afgeplukt, is dat vervelend, maar dan is het weer vandaag en kun je weer een plant planten. Dat is ook goed voor de arbeidsgelegenheid.

Als je vandaag een mens gelukkiger kunt maken, dan moet je niet zeggen: Ik zal er morgen wel aan beginnen. Doe het vandaag. Als je denkt: Ik kan vandaag iemand een last van de schouders nemen, dan moet je niet zeggen: Hij houdt het nog wel uit tot overmorgen. Dan komt er nooit meer wat van. U moet werkelijk weten: wat kan ik vandaag doen, wat kan ik vandaag zijn. U moet vanuit het heden leven.

Als ik kijk naar de wereld, dan zie ik dat die wereld aan elkaar hangt van zaken die eigenlijk precies andersom zouden moeten zijn. Is u dat ook wel eens overkomen? Nou neen, vandaag maar niet. En dan zitten ze te kwijlen om

de roomsoes. Of: nou het is een stuk, maar, nou ja, vandaag maar niet; de boterkoek natuurlijk.

Als je zegt: Dat komt morgen wel, dan komt er toch niets van. Vandaag moet je uitmaken wat belangrijk is en dan niet zeggen: morgen. Vandaag zeg je "ja" of "neen". En dat is iets waar de mensen kennelijk nog gaan kaas van hebben gegeten; en dat met al die kaas uit het vuistje. Je zou het anders verwachten..... Het komt waarschijnlijk, omdat de meeste kaas uit het vuistje wordt gegeten voor het buisje. Zoals u weet is het buisje in feite de dwangbuis waardoor het persoonlijke denken langzaam maar zeker onmogelijk wordt gemaakt en alles wordt gegoten in de ijzeren maagd van de discipline, die verschillende denkers via de beeldbuis aan het volk proberen op te leggen.

Ik stel: Niets wat ik op dit moment in mijzelf als juist en goed erken, kan op dit ogenblik kwaad zijn. Niets wat ik op dit ogenblik - hoe dan ook - voor mijzelf onaangenaam vind, kan op dit ogenblik juist zijn. Ik kan vandaag niet bepalen of datgene wat ik nu aanvaardbaar vind morgen ook aanvaardbaar zal zijn en wat ik nu verwerp morgen misschien niet zal worden verworpen. Ik kan alleen maar uitmaken wat ik nu ben en wat ik nu doe.

Leef dan ook uit de waarde die u op dit ogenblik in uw eigen persoonlijkheid volledig erkent.

Ga uit van de mogelijkheden die u op dit ogenblik voor uzelf en de wereld erkent.

Ga uit van al datgene wat op dit moment behoort tot uw werkelijkheid.

Op het ogenblik, dat u verdergaat dan dit, zult u zich bezighouden met dromen. Als dit in het dagelijks leven niet helemaal wordt doorgevoerd, heeft u gelijk. Soms moet je op zaterdag brood nemen, omdat zondag geen bakker open is. Ga dan uit van de mogelijkheid vandaag brood te kopen, dan zul je in ieder geval het beste brood bij de beste bakker halen.

Dus, vrienden, vandaag is wel degelijk ook de dag dat je denkt aan morgen. Maar alleen vanuit de mogelijkheden van vandaag en niet vanuit de verwachting dat er morgen dezelfde mogelijkheden zullen die je vandaag hebt erkend. Als de mensen dat eens zouden leren, zou er misschien heel veel verbeteren in de wereld. Niet dat ik iets heb tegen de mensen die daarvan enorme studies maken.

Ik heb gehoord, dat een commissie al vijf jaar een plan in studie heeft voor de hernieuwde indeling van huisvestingsmogelijkheden, terwijl ondertussen de panden waarop ze studeren voor driekwart al zijn afgebroken. Dat is zinloos. Een studiecmissie die zich bezighoudt met de waarschijnlijke ontwikkeling van de kankerbestrijding, die kun je opzij gooien. Die lieden kanken alleen over al datgene wat ze vandaag nog niet begrijpen.

Ga gewoon uit van de mogelijkheden die vandaag bestaan. Zeg niet: Ik zal gaan onderzoeken of iets goed is. Kijk, of iets resultaat geeft en werk er dan vandaag mee, dan kun je morgen misschien ontdekken waar de fouten liggen. Maar morgen komt nooit. Het is altijd weer vandaag dat je ontdekt dat er iets mis is.

Kijk, als u dat nu in de gaten houdt, zult u beseffen dat de gehele wereld op dit ogenblik teveel bezig is met morgen, met de droomwereld die nooit helemaal waar kan worden. En dat de mensen veel te weinig leven met vandaag, de enige wereld waarin je werkelijk bestaat, waarin je werkelijk kunt handelen, waarin je werkelijk iets kunt bereiken.

B E S C H A V I N G.

Schaven; iets wegnemen, iets glad maken. Wat de mens beschaving noemt is vaak het gladstrijken van de werkelijkheid waardoor die delen van de werkelijkheid welke soms erg belangrijk zijn terzijde worden geworpen, opdat wat er overblijft schoon en glad is in de ogen der mensen.

Beschaving is niet iets wat in vormen kan worden uitgedrukt. Beschaving is niet afhankelijk van de manier waarop je eet, leeft of je gedraagt. Beschaving, althans datgene wat er het dichtst bij komt, is de aanvaarding van het samengaan met anderen zonder jezelf daardoor te verloochenen.

Er bestaan geen wetten waardoor je kunt zeggen: Deze mens is beschaafd en gene niet. Velen, die in uw ogen wilden zijn, zijn in vele opzichten beschaafder dan u. Dat wil zeggen, dat zij een juistere beleving hebben van het samenzijn met hun medemensen dan voor u bereikbaar is.

Veel van hetgeen u beschaving pleegt te noemen is niet veel meer dan het verwerpen van een deel van de werkelijkheid. Daardoor is uw beschaving vaak broos.

Beschaafd zijn, zegt men, ligt in het woordgebruik, de manieren die men heeft, in de waardering die men heeft voor de kunst en de producten van deze wereld. Maar wie bezit die kwaliteiten eigenlijk niet op zijn eigen niveau? De werkelijke beschaving - of moet ik zeggen: de werkelijke harmonie, want dat is veel belangrijker - komt juist voort uit de erkenning van de gelijkwaardigheid van de verschillende gedragsnormen en uit de noodzaak elkan- der met de eigen uitingsvormen en inhouden te aanvaarden zonder iets te verwerpen.

Beschaving betekent, dat je een medemens niet dwingt en je ook door een medemens niet laat dwingen, dat in de eerste plaats. Daarnaast betekent het dat je - ongeacht de vele dingen die verschillen - de synthese en de eenheid weet te vinden waardoor je met anderen tezamen beleeft, met anderen tezamen verdergaat, met anderen tezamen een werkelijkheid vindt.

Dan mag je misschien niet meer van beschaving spreken. Want dan is het niet meer het gladstrijken der dingen, het verwijderen van oneffenheden. Het is eerder het natuurlijk aaneensluiten, zoals de cyclopenbouw van eens waarin ongelijkvormige stenen toch een hechte muur vormden. Dit is beter dan de veel zwakkere structuur waarin we alles op één maat proberen te maken en daarbij niet de kwaliteiten van elke steen afzonderlijk tot zijn recht laten komen.

:--:~: